

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Misztal-Konecka

w sprawie z powództwa J. J.
przeciwko G. Spółce Akcyjnej w W., B. C. i M. Ż.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 października 2019 r., sygn. akt VI ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

1. J. J. w pozwie skierowanym przeciwko G. Spółce Akcyjnej w W., B. C., M.Ż. domagał się nakazania złożenia oświadczeń bliżej określonej treści oraz zasądzenia solidarnie kwoty 50 000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, z tytułu naruszenia dóbr osobistych w publikacji prasowej z 7 marca 2016 r.

2. Wyrokiem z 28 lutego 2018 r. Sąd Okręgowy w W. uwzględnił powództwo częściowo, nakazując wszystkim pozwany opublikowanie oświadczeń bliżej określonej treści (pkt 1-3) i oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 4). Pozwani zaskarżyli ten wyrok w części uwzględniającej powództwo, zaś powód w części oddalającej żądanie zasądzenia zadośćuczynienia.

3. Wyrokiem z 23 października 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił, na skutek apelacji obu stron, wyrok Sądu Okręgowego w W. z 28 lutego 2018 r. w ten sposób, że oddalił powództwo, zmienił stosownie do tego rozstrzygnięcie o kosztach w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji (pkt I), oddalił apelację powoda w całości (pkt II) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt III).

4. Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł powód, wskazując na naruszenie art. 24 § 1 w zw. z art. 23 k.c. oraz w zw. z art. 6 k.c. i art. 41 ustawy z 26 stycznia 1984 r. - Prawo prasowe, art. 24 § 1 k.c. w zw. z 12 ust. 1 Prawa prasowego, art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 41 Prawa prasowego.

Powód zaskarżył ten wyrok „w całości, tj. co do oddalenia powództwa o zobowiązanie pozwanych do złożenia oświadczeń o przeproszeniu powoda za naruszenie jego dobrego imienia i czci”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

5. Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części. Wskazany wymóg zalicza się do elementów konstrukcyjnych skargi, a w orzecznictwie podkreśla się, że określenie zakresu zaskarżenia powinno być precyzyjne i nie może budzić wątpliwości, bowiem wraz z podstawami kształtuje zakres rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Od skarżącego wymaga się, aby skarga została prawidłowo zredagowana i nie wywoływała wątpliwości o charakterze interpretacyjnym, gdyż zakres zaskarżenia oraz wnioskowanego uchylecia albo uchylecia i zmiany orzeczenia sądu odwoławczego nie mogą być pozostawione Sądowi Najwyższemu do samodzielnego określenia w drodze zabiegów interpretacyjnych i analizy sformułowań, którymi posłużył się autor skargi. Waga tych obowiązków i powiązane z nimi wymaganie precyzji w określaniu zakresu zaskarżenia oraz formułowaniu wniosków kasacyjnych powodują, że ewentualne wady skargi w tym zakresie nie mogą być, inaczej niż w przypadku braków o charakterze formalnym, naprawione. Skarga, która nie spełnia któregokolwiek z wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c. jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu stosownie do art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W celu umożliwienia stronom należytego wypełnienia obowiązków związanych z prawidłowym sporządzeniem skargi kasacyjnej ustawodawca wprowadził przymus adwokacko-radcowski (art. 87⁷ § 1 k.p.c.) (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2013 r., III CSK 77/13; z 20 lutego 2015 r., V CSK 427/14; z 27 listopada 2015 r., V CSK 290/15; z 3 czerwca 2016 r., IV CSK 796/15; z 7 czerwca 2017 r., II PZ 7/17; z 18 maja 2018 r., IV CSK 616/17; z 14 lipca 2020 r., I CSK 737/19).

Skarga kasacyjna złożona w niniejszej sprawie tego wymagania nie spełnia, gdyż zakres zaskarżenia został w niej określony w sposób zawierający niedającą się usunąć sprzeczność. Nie budzi bowiem wątpliwości, że w sprawie niniejszej powód dochodził zarówno niemajątkowej, jak i majątkowej ochrony dóbr osobistych. Gdy zaś sąd I instancji uwzględnił powództwo co do ochrony niemajątkowej (obowiązek złożenia oświadczenia określonej treści), a oddalił żądanie zasądzenia zadośćuczynienia, powód zaskarżył niekorzystne dla siebie rozstrzygnięcie apelacją. Sąd Apelacyjny, oddalił apelację powoda w całości, jak też uwzględniając apelację pozwanych, oddalił powództwo co do zobowiązania złożenia oświadczenia określonej treści. Zaskarżenie orzeczenia Sądu Apelacyjnego równocześnie w całości, jak i tylko co do oddalenia powództwa o zobowiązanie pozwanych do złożenia oświadczeń o przeproszeniu powoda za naruszenie jego dobrego imienia i czci, sprawia, że zakres zaskarżenia wyroku nie może zostać uznany za sprecyzowany.

Wskazać należy również, że bezwzględnym wymaganiem jest, aby zakres zaskarżenia i wnioski o uchylenie lub o zmianę orzeczenia były ze sobą ściśle skorelowane, przy czym brak tej korelacji skutkuje odrzuceniem skargi (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 października 2007 r., V CSK 309/07, OSNC-ZD 2008/C/81; z 23 sierpnia 2012 r., III CSK 161/12; z 10 kwietnia 2013 r., III CSK 64/13; z 24 kwietnia 2013 r., III CSK 77/13; z dnia 11 grudnia 2014 r., III CZ 54/14; z 2 kwietnia 2014 r., IV CZ 14/14; z 24 sierpnia 2016 r., V CSK 112/16). W niniejszej sprawie, ze względu na niejednoznaczność określenia zakresu zaskarżenia, nie da się stwierdzić istnienia korelacji między zakresem zaskarżenia a zakresem wniosku kasacyjnego.

Z tych względów skarga kasacyjna podlega odrzuceniu przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

jw